

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **V. T. T.**, zast. Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem, se sídlem Plzeň, Františkánská 7, PSČ: 301 00, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, PSČ: 170 34, poštovní přihrádka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 24. 8. 2005, č. j. 10 Az 2/2005 – 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 4. 2005, č. j. OAM-362/VL-10-05-2005, nebyl žalobkyni udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a dále na žalobkyni nebyla vztažena překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti žalobkyně o udělení azylu byly ekonomické potíže, rodinné problémy a snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. Žalovaný shledal, že žalobkyně nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, ani důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 13 zákona o azylu. Žalovaný nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu a neshledal ani existenci překážek vycestování.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, v níž namítala, že žalovaný porušil ustanovení § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb.,

o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, a ustanovení § 12 a § 14 zákona o azylu. Žalovaný nedostatečným způsobem hodnotil provedené důkazy a neprovedl další důkazy, především se nezabýval situací v zemi původu žalobkyně, která ji přinutila vycestovat a požádat o azyl. Žalobkyně měla obavu o své zdraví a život, dostala se do finančních potíží, když nemohla najít žádnou práci, nebyly jí vypláceny žádné dávky a nebylo možné se uživit jinak než trestnou činností nebo odchodem do exilu, čehož domovský stát žalobkyně zneužívá. Žalobkyně se řadí do sociální skupiny nezaměstnaných a tvrdí, že je z toho důvodu pronásledována, což domovský stát toleruje. V uvedených skutečnostech spatřuje žalobkyně rovněž naplnění humanitárních důvodů podle ustanovení § 14 zákona o azylu. Žalobkyně dále odkázala na čl. 65 metodologické Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka. Žalobkyně rovněž brojila proti výroku o neexistenci překážek vycestování a konstatovala, že návrat do domovské země nepovažuje vzhledem k chybějící ochraně ze strany policie za bezpečný a že jí hrozí perzekuce za to, že v České republice požádala o udělení azylu. Žalobkyně navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 24. 8. 2005, č. j. 10 Az 2/2005 – 33, žalobu zamítl a rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku konstatoval, že žalobkyně byla podrobně vyslechnuta k důvodům žádosti o udělení azylu, kdy uvedla, že měla ve Vietnamu ekonomické potíže, nemohla najít zaměstnání, poukázala na rodinné problémy a snahu o legalizaci pobytu na území České republiky. Jiné důvody žalobkyně neuvedla, nežádala ani doplnění dokazování. Žalovaným shromážděné informace o situaci ve Vietnamu považoval krajský soud za dostatečný podklad pro rozhodnutí, důkazy byly hodnoceny v souladu s ustanovením § 34 odst. 5 správního řádu, hodnocení důkazů je logické a má oporu ve spisu. Podle krajského soudu neznamenají finanční potíže žalobkyně její přímé ohrožení na zdraví či životě a nejsou azylově relevantní, stejně tak jako skutečnost, že žalobkyni otčím bil. Krajský soud konstatoval, že nezaměstnaní netvoří sociální skupinu ve smyslu zákona o azylu, a poukázal na skutečnost, že k nemožnosti opatřit si trvalé zaměstnání přispěla též absence jakékoli kvalifikace a základní vzdělání žalobkyně. Podle krajského soudu ekonomické poměry a rodinné problémy žalobkyně neopodstatňují udělení humanitárního azylu, na které není právní nárok a které závisí na volném správním uvážení. Žalobkyně neměla žádné problémy se státní mocí, nemá žádné obavy z tamních úřadů a nebylo možno učinit závěr o tom, že by náležela k osobám ohroženým skutečnostmi zakládajícími překážky vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu. K obecné námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu krajský soud uvedl, že nedošlo k porušení procesních předpisů, skutkový stav byl řádně zjištěn a pro rozhodnutí byly opatřeny podklady ve formě objektivních zpráv o zemi původu žalobkyně, přičemž mezi těmito podklady nejsou rozpory. Krajský soud vyhodnotil napadené rozhodnutí jako přesvědčivé a žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl jako nedůvodnou.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. a požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle ustanovení § 107 s. ř. s. Namítala, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku důvodnosti podané žádosti o udělení azylu. Žalobkyně se ve své domovské zemi dostala do finančních potíží, nebyla si schopna legálním způsobem zajistit prostředky pro svou obživu, když její žádost o zajištění zaměstnání či sociálních dávek byla vietnamskými státními orgány odmítnuta. Stěžovatelka poukázala na tíživou sociální situaci ve Vietnamu, v níž spatřuje důvody pro udělení humanitárního

azyly. Zdůraznila svou příslušnost k sociálně skupině nezaměstnaných, kteří nemají žádné hmotné zabezpečení a domovský stát tuto situaci toleruje, resp. podporuje. Stěžovatelka současně odkázala na čl. 65 metodologické Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka. Žalovanému vytýkala, že nedostatečně provedl dokazování, a proto nemohl spravedlivě rozhodnout, nevzal rovněž v potaz obtížnou důkazní situaci žadatele o udělení azylu. Stěžovatelka označila odůvodnění rozhodnutí žalovaného za nedostatečné. Stěžovatelka rovněž namítala, že krajský soud tato pochybení žalovaného ponechal bez povšimnutí, ačkoliv je povinen přezkoumat napadené rozhodnutí správního orgánu z hlediska dodržení procesních předpisů. Konstatovala, že řízení před správním orgánem trpí neodstranitelnou vadou. Stěžovatelka zpochybnila rovněž závěry žalovaného a krajského soudu ohledně neexistence překážek vycestování. Uvedla, že svůj návrat do domovské země nepovažuje za bezpečný, hrozí jí nebezpečí mučení, nelidského a ponižujícího zacházení, perzekuována bude též při zjištění státních orgánů, že v České republice žádala o udělení azylu. Stěžovatelka se domnívá, že splňuje zákonné podmínky pro přiznání překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu, kterými se však žalovaný ani krajský soud nezabývali. Stěžovatelka navrhla, aby byl napadený rozsudek krajského soudu zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Odkázal na správní spis, zejména na podání a výpovědi stěžovatelky. Žalovaný neakceptoval přesvědčení stěžovatelky o danosti důvodů k udělení azylu, když stěžovatelkou uváděné důvody nelze podřadit pod zákonné důvody podle zákona o azylu, a odkázal stěžovatelku na instituty zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost a nepřiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Z textu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatelka podala z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích neshledal. Kasační stížnost proto není důvodná.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka v žádosti o udělení azylu ev. č. V052380 ze dne 20. 2. 2005 uvedla jako důvody žádosti, že ve Vietnamu neměla stálé zaměstnání, měla velké problémy s matkou a s otčímem. Vietnam opustila z ekonomických důvodů, není a nikdy nebyla členkou žádné politické strany, ani jiné organizace, rovněž tak nikdo z její rodiny. Krátce po příjezdu do České republiky byla stěžovatelka umístěna v Z. p. z. c. P., tedy o azyl žádá proto, aby si legalizovala pobyt. V České republice by stěžovatelka chtěla pracovat, v případě návratu do Vietnamu se obává ekonomických potíží. Při pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu, konaném dne 28. 2. 2005, stěžovatelka doplnila, že nikdy nepracovala pro nedostatečnost své kvalifikace, bydlela s matkou, otčímem a nevlastní sestrou, rodiče jí živili, ale neměli dostatek prostředků na její další studium, proto má stěžovatelka pouze základní vzdělání. Uvedla, že s matkou neměla žádné problémy, potíže měla pouze s otčímem, a to od roku 1996. Její nevlastní otec měl starost, aby všechny uživil, tak se někdy choval hrubě, nadával a občas je bil. Nutil stěžovatelku, aby si našla práci. Stěžovatelka ty případy násilí nikde neohlásila. Na území České republiky pobývala stěžovatelka od července 2004, byla zadržena policií a umístěna do Z. p. z. c. P.. Po propuštění požádala o azyl ve snaze legalizovat svůj pobyt na území České republiky s tím, že dříve o této možnosti nevěděla. Stěžovatelka konstatovala, že příčinou jejího odchodu z Vietnamu byla ta skutečnost, že chtěla opustit rodinu i Vietnam. Ve své vlasti se ničeho neobává, nikdy neměla žádné problémy se státními orgány, policií, ani soudy. V České republice by chtěla mít platné doklady, najít si práci a žít. Stěžovatelka nežádala žádné změny nebo doplnění protokolu o provedeném pohovoru.

Z takto zjištěného skutkového stavu, tj. především z informací poskytnutých přímo stěžovatelkou, vycházel jak správní orgán, tak i krajský soud. Oba shodně dospěly k tomu, že stěžovatelka neuvedla žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu.

Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Stěžovatelkou uvedené důvody, t.j. ekonomické problémy spojené s nezaměstnaností stěžovatelky, rodinné problémy a snaha o legalizaci pobytu, nelze podřadit pod ustanovení § 12 zákona o azylu, proto nejsou z hlediska českého práva azylově relevantní.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka neuvedla, že byla nebo mohla být ve Vietnamu pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Neuvedla tedy žádný azylově

relevantní důvod, proto Nejvyšší správní soud považuje rozhodnutí správního orgánu o neudělení azylu podle § 12 zákona o azylu za správné.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby a má zde ekonomické problémy, není bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 – 65).

Námítku finančních potíží a tíživé životní situace stěžovatelky proto Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnou, a to i ve vztahu k neudělení humanitárního azylu. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu totiž obtíže žadatele o azyl stran obživy či možností seberealizace nelze bez přistoupení dalších okolností hodných zvláštního zřetele vnímat jinak, nežli jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 – 54).

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu spočívá smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55).

Nejvyšší správní soud konstatuje, že azyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Na udělení humanitárního azylu není právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu. Žalovaný nepovažoval skutečnosti uváděné stěžovatelkou za důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by mohl být stěžovatelce udělen humanitární azyl.

Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší zasahovat do správního uvážení správního orgánu, pokud se nejedná o výraz libovůle správního orgánu, resp. neporušil-li správní orgán při posuzování důvodů uvedených stěžovatelkou zákon. Taková situace však v případě stěžovatelky nenastala.

K námitce příslušnosti stěžovatelky k sociální skupině nezaměstnaných Nejvyšší správní soud uvádí, že sociální skupina ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu je společenský útvar, jenž je určitelný natolik přesně, aby byl vůbec způsobilý k pronásledování. Příslušnost k sociální skupině je totiž nutno vnímat jako možnost, na jejímž základě může Česká republika poskytnout ochranu i z jiných důvodů motivujících k pronásledování než z důvodu rasy, náboženství, národnosti či politického přesvědčení. Takovými důvody jsou typicky příslušnost k sexuálním menšinám, skupinám spojeným přesvědčením nenáboženské a nepolitické povahy a jiným skupinám, jevícím znak způsobilý k pronásledování, jenž nemusel být zákonodárci v době přijímání zákona o azylu vůbec znám.

Za sociální skupinu proto nemůže být považována skupina lidí, kteří nemají v daném státě vliv, a to zejména proto, že se nejedná o objektivní ověřitelnou skutečnost.

Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že dlužníci, ženy pronásledované ze strany manželů či partnerů, ani nečlenové zločineckých struktur netvoří sociální skupiny ve smyslu zákona o azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 – 49, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2004, č. j. 6 Azs 41/2004 – 67, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2004, č. j. 5 Azs 187/2004 – 49, publikovaný ve sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 401/2004). Podobně nelze za sociální skupinu považovat ani nezaměstnané, kteří – jak správně uvedl krajský soud – nepředstavují překážku vládní politiky ve Vietnamu a nejsou spojeni svým postavením ve společnosti.

Argumentaci stěžovatelky článkem 65 metodologické Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka považuje Nejvyšší správní soud za nedůvodnou. Stěžovatelka nebyla nikým pronásledována pro svou nezaměstnanost ani z jiných důvodů a sama uvedla, že násilí ze strany svého nevlastního otce nikde neoznámila. Nemůže proto namítat, že jí státní orgány nebyly schopné zajistit účinnou ochranu. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48).

K námitce stěžovatelky týkající se překážek vycestování podle ustanovení § 91 zákona o azylu Nejvyšší správní soud uvádí, že se stěžovatelka podle svého vyjádření při pohovoru ve správním řízení v případě návratu do vlasti ničeho neobává, resp. podle údajů uvedených v žádosti o udělení azylu se obává ekonomických potíží. Vycestování stěžovatelky zpět do Vietnamu není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, ve Vietnamu neprobíhá žádný válečný konflikt, ani tam stěžovatelce nehrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu. Stěžovatelka netvrdila, že by v zemi jejího původu mohl být ohrožen její život nebo svoboda z důvodu její rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro její politické přesvědčení. S ohledem na tyto skutečnosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný nepochybil, když na stěžovatelku nevztáhl překážky vycestování podle ustanovení § 91 zákona o azylu.

K námitce stěžovatelky, že jí po návratu do Vietnamu hrozí perzekuce, pokud státní orgány zjistí, že v České republice žádala o udělení azylu, Nejvyšší správní soud poukazuje na dokument Vietnam – Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 30. 7. 2004, č. j. 126481/2004-LP, který žalovaný použil jako podklad pro rozhodnutí a který je součástí správního spisu. Podle těchto informací vietnamskému občanovi po jeho návratu nehrozí žádný postih za to, že pobýval ilegálně v České republice. Podle zpráv Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) nejsou vietnamští žadatelé o azyl v zahraničí po návratu perzekuováni ani diskriminováni. Uvedenou námitku stěžovatelky proto Nejvyšší správní soud posoudil jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud neshledal stěžovatelkou namítaná porušení správního řádu. Stěžovatelka své námitky nijak nekonkretizovala, neuvedla, v čem spatřuje nedostatečnost

provedeního dokazování, ani nenavrhl provedení dalších důkazů, a rovněž nespecifikovala, z jakých důvodů považuje odůvodnění rozhodnutí žalovaného za nedostatečné.

Správní orgán i krajský soud postupovaly v souladu se zákonem a neporušily žádné ze stěžovatelkou uváděných ustanovení správního řádu a zákona o azylu. Nejvyšší správní soud se těmito námitkami z důvodu jejich přílišné obecnosti dále nezabýval.

Za nedůvodnou považuje Nejvyšší správní soud rovněž námitku stěžovatelky týkající se nedostatků odůvodnění rozhodnutí krajského soudu. Krajský soud se v odůvodnění napadeného rozhodnutí náležitě vypořádal se všemi žalobními body uplatněnými stěžovatelkou, a to přiměřeně k jejich konkrétnosti.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu jestliže žalobce namítal vady správního řízení toliko v obecné rovině, tj. omezil se jen na citaci příslušných ustanovení správního řádu, aniž by uvedl, v čem konkrétně měly tyto vady spočívat, krajský soud postupoval v souladu se zákonem, jestliže procesní postup žalovaného v řízení přezkoumal obecně ve vztahu k obsahu správního spisu a neshledal v postupu žalovaného pochybení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004 – 41).

Krajský soud napadené rozhodnutí včetně postupu žalovaného náležitě přezkoumal, v obecné rovině posoudil, zda nedošlo k porušení ustanovení správního řádu a zákona o azylu, která stěžovatelka označila v žalobě, a dospěl k závěru, že tato ustanovení žalovaný neporušil a námitky stěžovatelky nejsou důvodné.

Vzhledem k tomu, že tyto námitky byly vzneseny pouze v obecné rovině, posoudil krajský soud pouze obecný soulad vydaného rozhodnutí a postupu správního orgánu s procesním předpisem, neboť není namístě, aby soud suploval stěžovatelku a domýšlel si možná pochybení správního orgánu. Nejvyšší správní soud tak nezjistil žádná pochybení v postupu a rozhodnutí žalovaného, ani krajského soudu.

K namítané obtížné důkazní situaci žadatelů o udělení azylu Nejvyšší správní soud podotýká, že v azylových věcech se vždy za klíčové skutečnosti považují tvrzení žadatelů o azyl, která zásadním způsobem ovlivňují potřebu získání dalších informací, požadovanou podrobnost a zaměření těchto informací. V situaci, kdy stěžovatelka neuvedla žádné azylově relevantní skutečnosti a nenavrhl provedení žádných důkazů, a to ani v průběhu správního řízení, ani v podané žalobě či kasační stížnosti, shledal Nejvyšší správní soud tuto námitku nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. uvedené v kasační stížnosti nebyly prokázány, a proto Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatelka podala současně s kasační stížností návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud

ani žádné jemu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť stěžovatelka s podanou kasační stížností úspěch neměla.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. července 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu